

Thơ Thời Con Nít

Người ấy thường qua con ngõ này
Thường đi nép bóng dưới tàn cây...
Thường nghiêng cái nón che trời gió...
Thường rất hồng hai má đỏ hây!

Người ấy thường trong mộng của tôi
Hồi tôi mười tám sắp đôi mươi
Hồi tôi đợi Lính kêu từng bữa
Rất sợ mình thi rớt Tú Tài...

Người ấy, ngày xưa, mười sáu tuổi
Thua tôi một lớp, chẳng làm quen
Tôi yêu người ấy thời con nít
Có tập làm thơ...vẽ chữ Em!

Tôi rớt Tú Tài! Tôi rớt thiệt
Tôi vào Sư Phạm...cách chờ thời
Tôi xa Đà Lạt không ai biết
...và, dĩ nhiên nàng...không biết tôi!

Khi tôi tốt nghiệp, nàng đâu mất?
Nhà vẫn cây đào, vẫn nắng mưa...
Tôi dạy học và...tôi sắp Lính
Không yêu ai cả, để làm thơ!

*

Những bài thơ thuở đầu xanh tóc
Đến bạc trong tù, em ở đâu?
Tôi hỏi thời gian - không tiếng đáp!
Hỏi em, chưa được hỏi một câu!

Núi sông Nam Bắc dài muôn dặm
Mà biển thì ôi vụn vụn trùng...
Tôi bóp trái tim, thơ nhỏ giọt
...và hai Thế Kỷ lướt song song!

Tôi giả đò thương nhớ Cố Hương
Thật tình tôi chỉ nhớ ai thương
Nhớ Hàn Mạc Tử...thơ đau đớn
Tôi hiểu Tình Yêu Rất Dị Thường...(*)

*Yêu Núi yêu Sông yêu Gái đẹp
Hết rồi Yêu Quý Để Mình Yêu
Nào ai trai trẻ không như vậy?
"Có Nghĩa Gì Đâu Một Buổi Chiều!" (**)*

Trần Vấn Lệ

(*) Thơ Hàn Mạc Tử: "Đêm qua nằm mộng thấy Thương Thương / má đỏ au lên đẹp lạ thường!"

(**) Thơ Xuân Diệu: "Không ai định nghĩa được Tình Yêu! Có nghĩa gì đâu, một buổi chiều / nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt / bằng mây nhè nhẹ, gió hiu hiu..."